

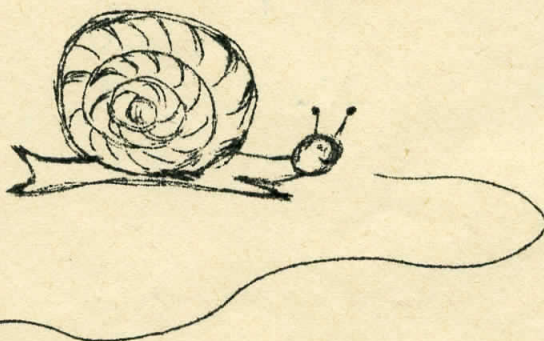
דברי הכפר

החלזון האדום

מה זה קרה לחלזון
שכה זוחל בחפזון?
את ראשו הרכין,
משושיו הצפין,
ואץ ודץ על יד העץ
אל השלולית, להתרחץ.

השמש ממעל בוער כאש,
החלזון פוחד וחושש,
פן השלולית חיש תחלבש.
הנה הלילה חגיגה בכרך -
ולא נאה לרקוד מלוכלך.

מספר 742
27 בנוב' 1981
א' בכסלו תשמ"ב
כפר-הנשיא

NG

Mc Don.

NE 12nd...

Ne. 128.

Ne 10th

MC 2.4.2

1

.....

** יש "חוג צרודים" במשק. נעמי קולמן (מבית רחמני), באה להעביר חוג לתיקון והרפיית הקול. דבר ראשון שלמדנו היה שאסור להזיז את בית החזה כאשר נושמים. הנשימה צריכה להיות נמוכה יותר, כך שהבטן יוצאת והחזה לא זז. לכן מי שרואה חזה זז מתבקש להודיע מיד. אסור שיהיו פה "חזים" זזים!

** השבוע אנחנו נפרד מעפרה המעטרת הקבועה של העלון. עפרה אד ואיתן יוצאים לחודשים וחצי לאוסטרליה; אנחנו מאחלים להם נסיעה נעימה ושהות מהנה, לעפרה - חזרה מהירה לשורות העלון. ועד לחזרתה של עפרה, נהנה מעיטוריה של מרים כהן.

שבת - שלום, עדנה.

כביסת חיילים

אני מבקשת מכל הסטודנטים ו.ש.ש. לזרוק סדינים ומגבות בכביסה הרגילה. תמצאו אותם בתאים כשתחזרו הביתה. כמויות הכביסה שצריכות להיעשות הן מעל ומעבר לכמות אותה אפשר לכבס במסירת השבת. אין לנו אפשרות להוסיף כוב/ת נוסף/ת. אם כמות הכביסה לא תצטמצם, נצטרך לכבס אך ורק לחיילים. אנא - קבלו זאת בהבנה. אם בעיות ובקשות לעזרה, נא לפנות אלי. תודה מראש על שיתוף הפעולה. מ.נ.ה.

זיהוי בגדים

אנל מבקשת שתבדקו את ארונות הבגדים שלכם, אם חסר לכם פריט חורפי כלשהו, (אפילו מהשנה שעברה!!)

באופן חד פעמי נקיים ערב זיהוי בגדי חורף ביום א' 29/11/81, בשעות 17.30-19.00 במחסן הבגדים.

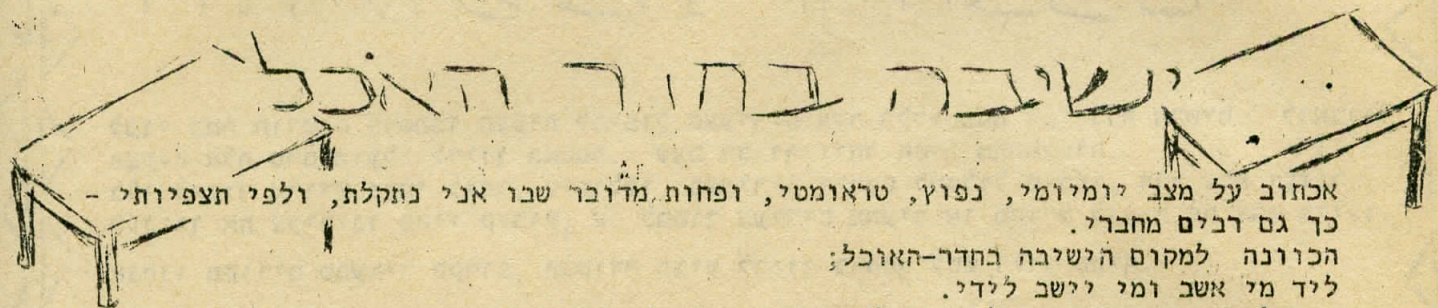
אני מזכירה להכרים שפריטים לא מסומנים ולא מבוקשים, עוברים אחרי 4 חודשים לרשותי. (אין יותר מקום לאיחסון ממושך), אז, אנא - בכל לשון של בקשה, בידקו כל פריט לפני שהוא נזרק לכביסה, לוודא שהוא מסומן.

להתראות ביום א', מ.נ.ה.

עם סגירת העלון: 25.11
מזל טוב לצביה, אנג'י, אלון ודודן
להולדת הבת-האחות מירית

ישיבה בחדר האוכל

אכתוב על מצב יומיומי, נפוץ, טראומטי, ופחות מדובר שבו אני נתקלת, ולפי תצפיותי - כך גם רבים מחברי.

הכוונה למקום הישיבה בחדר-האוכל; ליד מי אשב ומי יישב לידי.

... לוקחת את מגש האוכל מן הדלפק וניגשת לעגלת התוספות. כשעוברת מצד לצד של העגלה נותנת הצצה ראשונה לעבר השולחנות להערכת המצב.

עשירית השניה מספיקה לקלוט את דקויות התמונה - הקבועה פחות או יותר:

מירון וסוזן שורץ בפניה השמאלית הרחוקה; ותיקים מצד שמאל, מתנדבים קדימה מימין, בני משק צעירים ומקס וייט בשולחנות קטנים מימין, חברים צעירים בשולחנות ארוכים באמצע מימין; חיימה, אשר הסנדלר ומשה בן-חיים בשולחן הימני הקדמי... הקיצור יש מבחי.

בשעת לקיחת הגבינה הלבנה או האורז - עושה החלטה: האם לשבת בסביבה אוהדת ובטוחה, (קרי - שולחנות ארוכים באמצע מימין), או "להסתכן" בחברה פחות אוהדת או משעממת/

מעצבנת או פחות משוערת מראש.

ואולי לשבת לבד?

יושבת לבד...

אפשר להתרכז בטעם של האוכל...

לתת חזות רגועה ומאושרת, שרק לא ירחמו עלי...

או הנה ב. צועד לעברי... הוא? מה פתאום? (שידוד מערכות), לא להרים את הראש,

להתרכז - באוכל... אוף, ישב בשולחן לידי (הקלה)...

והנה בא ג. דוקא יכול להיות נחמד (הכנת שרירי החיך), לא! ישב בשולחן לידי.

דוקא מרק טוב. להתרכז בתחושה של הכף על הלשון והשניים. הנה ד. בא... חרדה, שרק

הוא לא יישב... על מה נדבר!! תודה לאל - ישב בשולחן אחר...

פתאום התיישב כ. מולי... קדימה לעבודה: "מזג-האוויר"... "הביצה הרכה". (לו רק

ידעו עובדי הדלפק כמה עניין וטולידידות נותנת הביצה המבושלת, האמורה להיות רכה, לי-

ולאניני ביצים ורכות אחרים - במצעדינו המשותף חזרה לדלפק, להטיח אותה חזרה בזעם

צודק... - ביחוד כשהביצה לפעמים בדיוק בסדר!)

הצטרפו עוד שניים... מעבירה להם את מושכות השיחה בשמחה... "בגין" "תחזית נשים הרות"

"מתנדבים חדשים"... כל השולחן מלא... (האגו זוקף את הראש: בגללי! כולם באו לשבת

איתי!!)

ועכשין להיחלץ בטקט - שתי שיטות:

א. לתפוס את הרגע הקרוב של פסק זמן בשיחה ולתקוע שם משפט פרידה מסוגנן - משהו כמו -

"טוב" (תמיד מתחילה משפטי סיום כך...) "טוב, אני חייבת לרוץ לעבודה".....

ב. לנצל את ההמולה בשולחן ופשוט לקום ולהסתלק בגציבה.

דו"ח משיבת וו. הבנים

לפני כמה חודשים פרסמנו הצעות לטיפול בצעירים אשר כללו כמה רעיונות חדשים. לדאבוננו הצעות אלה טרם הועלו לדיון באספה. עצם הדיון יותר חשוב מההחלטות. בלי ליבון מחודש מזמן לזמן, טיפול בצעירים ייכנס למסלול שגרתי, דבר שלא יעזור לעניין את צעירינו בחיי קיבוץ, או למשוך צעירים מהעיר או מחו"ל לנסות את דרך חיינו. אנחנו מקווים שבעתיד הקרוב, הנקודה תגיע לדיון באספה לשם דיון מקיף.

בינתיים ישיבות הועדה התקיימו כרגיל, כשהנקודות בסדר היום היו ענינים שוטפים כגון: שיכון, אימוץ, בקשות מיוחדות וכו'.

כנראה שיש אי בהירות מסוימת בענין השימוש במכונות ע"י הצעירים ע"ח הועדה. נסיעות אלה תאושרנה רק כדי לאפשר לבנים לחזור לבסיסים בשעות שאין תחבורה ציבורית, כשהם מגיעים הביתה לכמה שעות בערב.

קיים תקציב לפעולות חברתיות, אשר כולל תקציב לטיולים מאורגנים באזור. שימוש זה יאושר אם יש לפחות 5 נוסעים בפועל.

בכל מקרה על הבנים לקבל אישור בכתב מרכז הועדה, ולמסור אותו לרכז התחבורה.

כמה ישיבות רשמיות ולא רשמיות, שוחחנו על פעולות כדי לקרב את הבנים ה"משוטטים" לבית, וכמו כן פעולות כדי לעניין צעירים מבחוץ, הן בארץ והן בחו"ל, במשק.

אורי אדלשטיין קיבל על עצמו לטפל בבני הקיבוץ שאינם בבית.

לגבי צעירים מבחוץ, הועלו כמה רעיונות, אך עד כה לא גובשו תכניות מעשיות.

מ י כ א ל כ.

מדל טוב! מדל טוב! מדל טוב!

י מ ל נ י ש ו א י ל

1/12 פיליס ודב קולט

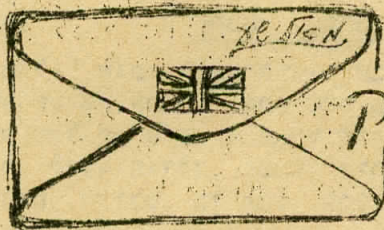
י מ ל ה ו ל ד ת

5/12 מרים כהן
מעין מסר

י מ ל ה ו ל ד ת

1/12 יורם בן-חיים

4/12 מעין פלמה
אברי גליק

רחוק מאה רחוק

לכל החברים שלום רב!

6, סינקלייר דרייב, גלזגו, בתים שחורים אדמדמים, רעפים אפורים שמעליהם מזדקרות אנטנות. למטה ברחוב חנויות; אחת לביגוד, אחרת לירקות ופירות, ולידם בית-מרקחת, סופרמרקט ועוד... מאחורי הדוכנים בחנויות עומדים מוכרים, צבע עורם לרוב שחור.

לא רחוק מכאן יש תחנת אוטובוס; מס' 44 ליקח אותך העירה, מס' 38 ליקח אותך Giffnock Whitecraigs - אזורי היוקרה. שם תמצא קהילה יהודית. קהילה קטנה יחסית, אך פעילה וחמה.

תמשיך הלאה ותגיע לאוניברסיטה של גלזגו - בנינים עתיקים לפיפלים, קתדראות גדולות, כנסיות ישנות ומעונות סטודנטים. עוד כמה קילומטרים ואתה כבר מחוץ לגלזגו, בטבע; ירק, "לוכים", (נהרות בסקוטית), והכל שקט, הכל רוגע, הכל מקסים.

אני הגעתי הנה... ברכבת. אבל כל זה התחיל כאשר נכנסתי למשרד "הבונים" ב-523 פינצ'לי רוד. "אז, אתה אלישע! טוב שמע, גלזגו זה מקום יפה, קר חזק וזה לא רחוק, אחרי הכל זו הפרובינציה של לונדון. (קיבוצניק, מה הוא יודע...), אז, מה אתה אומר...?"

ואני כאן, אני כאן, אבל מה זה בעצם - הבונים - מה אני צריך לעשות? מה מותר לי לומר, מה אסור? כל זה פשוט לא ידעתי.

בהתחלה הייתי יושב וחושב מאיפה להתחיל - "האם הם לאהבו את זה, ומה לחשבו עלי...?" ובאמת לא פעם "עברתי את גבול המותר". לא פעם בנזפת, "אתה לא יודע שום כללים למשחק?" ואני? אני: "לא!"

כך, עכשיו אני מתחיל להבין - אלה הם יהודי הגולה. אלה הם תוצר של יהדות בח 2,000 שנה, יהדות שיש לה צרה משלה, יהדות שתבנה לך בית כנסת רפורמי, ובית-כנסת אורתודוכסי... רק בכדי שלאחד אסור יהיה ללכת!

הבנתי שלמעשה קיים היהודי ומן הצד השני קיים הישראלי, שהוא גם יהודי, אך-בראש ובראשונה הוא ישראלי. אבל, כמיהתו של כל יהודי פה (כמעט), היא להיות יום אחד, גם ישראלי.

זה מביא אותי לנקודה הבאה. החברים שלנו, שעלו מאנגליה, היו פעם חלק מיהדות זו - יהדות הגולה. הם הבינו והחליטו לקום וללכת, למרות כל הקשיים וכל הבעיות, לארץ-ישראל, והם עלו, בנו את הארץ, וישבו אותה ונהיו ישראליים. הילדים, דור שני בארץ, "דור שלא ידע את יוסף", לא תמיד הבינו - מה בעצם הם עושים שם, למה הם צריכים ללחום מלחמות אין סוף, למה לסבול אינפלציה גבוהה, בזמן שמעבר לים יש "הכל" כסף "שלום"... "הכל"... ואז חלק עוזבים, וחלק מהעוזבים מצטרפים ליהדות הגולה, חלקם מנסה להיטמע, ונסגר המעגל, אבל, אם לא בדור הבא, אז בדור שאחרי זה יקומו ילדיהם ותוך חיפוש אחר זהותם ושוורשיהם, ימצאו את עצמם שוב בארץ, ושוב יפתח המעגל.

אני, שאבי עלה ארצה בתור חלוץ, יצאתי את הארץ לשנה בלבד, אבל לא לקח לי הרבה זמן להבין מדוע בעצם החליט אבי להצטרף לתנועת נוער יהודית "הבונים", ולעלות במסגרתה ארצה. מיד תפסתי שמקומי בתור יהודי ובן אדם חופשי הוא במדינת ישראל.

עכשיו, ורק עכשיו, אני יכול לתפוס ולהעריך את החינוך שאני קבלתי בבית. כי אחרי שקבלתי "הכשרה" ציונית ואהבה לארץ, אני יכול להלביש את החוויה שאני עובר פה על התלם הנכון!

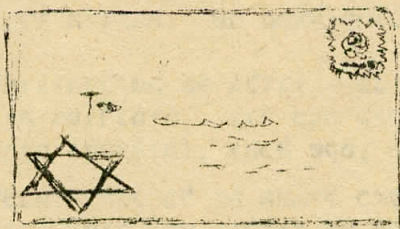
.../...

(סוף) "אהבה ממבט רחוק"

זה מגלגל אותי לעצם העניין שבגללו רציתי לכתוב אליכם. אני פה רחוק, מביט על הארץ מפרספקטיבה אחרת, מבט שאף פעם לא היה לי לפני כן, ומכאן הכל נראה אחרת. כאן אני יודע שכל מה שיש שם בארץ שייך לי - לטוב ולרע, ולכן אני כל כך אוהב את הארץ ומתגעגע אליה: לנוף הגולן, לשמש, לירושלים, תל-אביב, לדחיפות באוטובוס, לאינפלציה, לקיבוץ, לחברים, אליכם, כי הכל, הכל הכל, שלי, שלנו.

זהו, זה כל מה שרציתי לומר לסיום רק אומר שכמה שאני נהנה פה (ואני נהנה מאוד!), אני מתגעגע אליכם מאוד, לכולכם!!!

להתראות בעוד; 8..... חודשים בערך. שלכם תמיד ותודה, באהבה אלישע.

יא... לה... צוד!

במשך השנה האחרונה, לכל הפחות, ישבתי והרהרתי ודאגתי באי-נוחות, למרות שהכורסה בה אני חושבת את מחשבותי הטובות, נוחה מאוד לישיבה. עתה הגיע הזמן לפעול - מה ניתן לעשות לשפר את היחסים, (האם קיימים בכלל?), בין כפר-הנשיא לבין עיירות הפיתוח השוכנות בקרבתנו.

עקב חוויותי כמורה בחצור-הגלילית וכמי שארחה משפחה מקרית שמונה בתקופת הקטיושות האחרונה, חשתי לא רק שתושבי עיירות אלו מעוניינים באותם דברים שמעניינים אותי ואוהבים את הארץ כמוני, אלא, מגלים רצון עז להתקרב ולהכיר את הקיבוץ. אבל, אין טעם לגשת לעיירות הפיתוח באצטלה של עושים מעשים טובים - מעין עובדים סוציאליים חובבנים - כדי להשתיק את נקיפות המצפון. אין מי שמעוניין בפילנטרופיה מפוקפקת כזו או אפילו מתיחס אליה. מה שעשוי לקרב לבבות הוא לחתור יחד למטרה משותפת במאמץ שיש בו מגע חברתי ועל בסיס של שווים מול שווים.

למעשה, אמונתי ותקוותי מופנות לילדים - שלהם ושלנו. האם לא כדאי לנו לאמץ שיטה של "כיתות-תאומות", (כמו "ערבים תאומות"), שבה הילדים ילמדו להכיר אלה את אלה תוך כדי עבודה יחד בפרויקט או במקצועות מסוימים בבית הספר? בעיני אין שום ערך במילוי תפקיד של "אריסטוקרטיה כפרית" כשמזמינים את ילדי חצור הגלילית לקייטנה או להשתעשע בלונה פארק. האם כל מטרתנו היא להראות כנדבנים? אין זה תחליף כלל לעשיית דברים ביחד, שהיא הדרך אחת לכוון יחסים הבנויים על אמון הדדי והבנה.

.../...

(סוף) " לא ... לה. נ ז ו ז ! "

למרות ששוחחתי, לעת עתה, עם מעט חברים בנושא זה, רובם נכונים לעזור אבל חושבים שתחילה חייב הנושא להידון בוועדת בית הספר.

לכן, הריני פונה לרכזת הועדה, שרה, בקריאת חגרי: העלי נא את הנושא בישיבה הקרובה והזמיני אותי.

אם יש למישהו רעיונות, עצות או נכונות לכת יד לשינוי היחסים הקיימים כיום עם שכנינו אשמח לשמוע ולקבל עצה.

הילרי אפטרס (תרגם אריק)

מ'כ"ח - מ'צ"ב - מ'צ"ב - מ'צ"ב

השתתפו: דוד דבולט, נורמן אנגלסברג, גלן (מתנדב), וארווין.

התחרות התקיימה בשבת שעברה בשעה 14.00 ממזדה. ביום שישי קודם יצאו 4 משוגעים בכיוון עין גדי כדי להוכיח לעצמם, שהם מסוגלים לרוץ מנקודה א' עד נקודה ב'. משוגעים או לא, הוכחנו את זה ביחד עם 400 רצים אחרים ועוד איך!!

בליל שבת הקמנו אוהל באזור קלון הישנה, ממש על יד הילדים של כנס קליה. הרבה זמן לא בילינו איתם מכיון שרצינו ללכת לישון מוקדם.

בבוקר, אחרי ארוחת בוקר מלכותית, נסענו לעין גדי והיינו בין הראשונים שהגיעו למרוץ. הסתובבנו, דברנו וב-12.45 עלינו לאחד האוטובוסים שהוביל אותנו למזדה.

כבר ב-13.55 היו 400 רצים על הקו הזינוק מוכנים לצאת. רק חצי שעה קודם לכן היה חם מוות, אבל למזלנו הגיעו ענבים פתאום, כך שרצנו במזג אויר אידיאלי כל הדרך.

נקבעו הרבה שיאים במרוץ הזה והראשון נקבע כשיריית הזינוק נורתה 20 שניות לפני השעה שפורסמה!!

המרוץ התחיל על הכביש בדיוק מתחת לאכסניית הנוער. רצנו בערך 22 ק"מ עד הכביש-

הראשי ואז פנינו במקום שמואלה ימינה לכיוון אילת לאורך 2½ ק"מ, (כדי למלא 25 ק"מ). פנינו חזרה והתחלנו את הדרך לעין-גדי. בגלל מזג האויר הנאה, קצב המרוץ היה מהיר. כל 2½ ק"מ היתה תחנת מים וספוגים, וכל ק"מ היה מסומן על הכביש בצבע.

כשנוטעים באוטו על הכביש הזה, נראה שהכל מאד שטוח, בלי עליות וירידות, אבל עובדים עלינו בעיניים!! אנחנו הרגשנו את העליות ההדרגתיות הארוכות. בכל זאת, לדעתי, המטלול היה מצוין וממש נהנתי.

המנצח במרוץ - יאיר קרני, קבע שיא ישראלי חדש 77 דקות למרוץ 25 ק"מ, (שיפור של 6 דקות לעומת השיא הקודם!!)

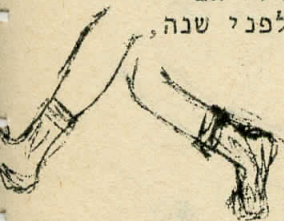
.../...

" מרוץ מצדה - עין-גדי " (סוף)

גינטר קול, הגרמני שניצח את קרבני במרוץ אצבע הגליל הגיע 2-3 דקות אחריו. אלה שהגיעו במקום שני ושלישי עשו זמנים יותר טובים מהשיא הקודם. במקום רביעי הגיע נער בן 16 והזמן שלו היה שווה לשיא הישן. הוא כנראה גם לקח פרס ראשון במרוץ לנערים מתחת גיל 19. במרוץ לנשים קבעה זהבה שמואלי שיא חדש לנשים 92 דקות. בינינו הגיע גלן המתנדב ראשון.

המרוץ היה מאורגן בצורה יוצאת מן הכלל וכולנו נהנינו ממנו!! המרוץ הבא הגדול - מרתון הכנרת ב-22/12. מאצלנו ירוץ רק דייב דבולט, אולי גם נורמן אנגלסברג יצטרף. שניהם כבר ריצו פעם אחת את מרוץ 42 הק"מ, נורמן לפני שנה, ודייב לפני שנתיים.

א ר ו י ז

בינינו לבין 38 מני ...

סימני דרך - מי שצפה בשדורי כתבות הטלוויזיה על השביתה המיוחדת ב"אל-על" ראה את חחילת ההתקפה המתוכננת המחודשת של הימין המאורגן על אחד מהישגיו של הישוב היהודי, עוד בטרם הייתה המדינה - ההסתדרות. על מה השביתה? פטורי פועלים מסכנים שמפרנסים את משפחותיהם בדוחק? לא ולא, אלא, נסיון מוצדק לנסות להגיע למנגנון תפעולי יעיל בתוך חברת תעופה הלוחמת במלחמת הקיום שלא יודעת רחמים, כי כל העולם בנסיגה כלכלית. אפילו אם היו מפטרים את אותם מהנדסי הטייס ולא מחפשים להם עבודה אחרת בתוך החברה, יש אומרים שהיו יכולים להיות בכבוד מסכומי הפיצויים שמגיעים לסכומי עתק.

על זה קמו פועלי "אל-על" בהנהגת ועדי העובדים ושבתו. אילו היו שובתים כדי לקזז ממשכורתו של אחד ממנהדסי הטייס המעונים אל מנת להוסיף לכיסו של מנקה הרצפות באולם ההמתנה, אני לפחות, הייתי מבין אותם.

נו, מיילא, עוד שביתה מיותרת בשרשרת של שביתות שמתרחסות על ספל תה, על איומי פטורים, על דרישה לסלק מנכ"ל שנוא. אבל הסיום היה מאיר עיניים: כשהכל נראה אבוד וללא מוצא, מופיע ה"סנדק" בחליפה הבהירה, עיניו, הכואבות את כאבם של הפועלים, מוצנעות מאחורי משקפי שמש, יושב בכורסה בין החברה ומבשר את בשורתו שמכתב הפיטורין אינו נפק...!! אחרי שכולם בלעו את המילה האחרונה, המלמדת עד כמה יכול להרחיק אדם אינטליגנטי, קמו על רגליהם ולחצו את יד ה"סנדק". וכולם לחצו את היד כי חתיכת דומן מי שלא מכבד את השר מבית שאן שהשיג למען הפועלים מה שלא השיגה ההסתדרות. וראו איזה פלא - סולידריות של פועלים הנלחמים למען השד יודע מה - שלושה עשר ועדי עובדים שונים מכריזים קבל עם ועדה, הודות לכיסוי של אמצעי התקשורת "כולנו יחד אתכם".

.../...

" ב י ל נ ו ל ב י ל ע צ מ נ ו " (סוף)

המסקנה היא פשוטה: צריכים לתרום את ההסתדרות וזה אפשר לעשות בעזרת הפועלים שלמענם ההסתדרות קיימת. אם אי אפשר לעשות את זה מבפנים בעזרת האיש החזק - דוד לוי, בבחירות להסתדרות, אפשר לעשות את זה מבחוץ בעזרת האיש השקט נחוש ההחלטה - דוד לוי, שלא בז לקטנות ומוכן לעזור אפילו למהנדסל הטייס האשכנזים.

מחר יבוא תורה של התנועה הקבוצית. הספור הראשון כבר סופר: שם ליד בריכות השחיה שוכבים המליונרים. תראו אותם האריסטוקרטים העשירים, (להבדיל מחברינו ארידור, מרידור, סבידור וכל דורי הדורות לבושי הכלואים שמחטטים בפחל האשפה כדי למצוא פת לחם לילדיהם הרזים!) לא להם תפקיד בצה"ל של ש"ג או שק"מיטט. לא הם צריכים להיות קצינים ביחידות יוקרתיות או לשבת בנוחיותו של טנק.

ואחרי זה קופת חולים וחברת העובדים וחלומו של ז'בוטינסקי יתגשם - שמאל מובס וימין שולט בעזרת הפועל.

האמן והקלבוץ באותו יום שוחחנו על כמה נושאים: מדוע הבנים לא חוזרים עדיין; האם יש היררכיה במפעל, מה מקומו של החבר - האמן בחברה הקבוצית... טענתי, ואני עדיין חושב כך, שכל חברה אנושית זקוקה לאלה שתרומתם לא תמיד נמדדת בכמה חלקים הרטו במחרטת, בכמה דונם זרעו בשדה, כמה תרמו למאזן הכספי הקבוצי.

בלעדי האמנים והיוצרים למיניהם - מוסיקאים, נגנים, ציירים ופסלים, סופרים ומשוררים, במאים ושחקנים - עולמנו יהיה עשיר פחות ואפור הרבה יותר. ובכל זאת יש פעמים שאני מרגיש שעובדים עלי בעיניים אותם אמנים. אמר מי שאמר שאם היו מגלים פתאום באמצע רחוב סזאן, באחת הערים הגדולות ערימה גדולה של זבל סוסים ועליה החתימה האותנטית של פבלו פיקאסו, היו אוספים אותה בכף זהב, שומרים עליה בעזרת שוטרי אופנוע חמושים ומבליאים אותה למוזיאון לאמנות מודרנית, ומעלים אותה על דוכן גרניט, בתוספת פטנטים טכנולוגיים מודרניים לשמירת היותה וריחה המיוחד של אותה ערימת זבל. איזה כשרון! איזה תעוזה! איזה טבעיות!!! ממש כמו זבל סוסים!! ואם פלגשו הלפני-לפני-אחרונה של האמן היתה מגלה, תמורת טכום צנוע של דולרים, שבנשימתו האחרונה על ערש הדווי כנה האמן את יצירתו "איך פרנק סינטרה אכל את הפאה הנוכרית שלו", כל הביקורת היתה צועקת: "גאון עד לרגע של אמת: שיא הריאליזם..."

אבל אני לא כזה, וכשאני רואה מכרשת שיניים מודבקת לציור או גלויה משובצת בתוך ציור אחר, אני נזכר באותו אמן אנגלי שהציג את יצירתו בגלריה הטליט בלונדון. הוא שפך ערימה של לבני בנין בפניה של אחד האולמות ויצא מכליו אנשים עוברי אורח והתחילו לעשות סדר בלבנים כל חשבו שבנאים רשלנים כיערו את הגלריה!

אם כל מה שאמן חש ורוצה להביע בכל חומר שהוא - מקלות מלח, סרדינים, פלסטלינה, מסמרים חלודים או שמיכות קרועות - הוא הבעתו האישית של משהו פנימי, אני מוכן לקבל את זה, בתנאי שהוא שומר את זה אצלו. אני משוכנע שאמן חייב להיות ביקורתי ביחס למה שהוא מגיש. לציבור, ולהבדיל בין הבנאלי לבין העל-אנושי, שהוא מתנת האלוהים.

עם כל מה שכתוב כאן, אין זה אומר שלא מצאתי ציור בתערוכה של דודו שמצאה חן בעיני. מצאתי, וזה כבר חידוש.

א ר י ק.

התקציב הכולל - כולל מה?

את מאמרי אחלק לשני חלקים:

(א) הצגת הנושא מבחינה תיאורטית.

(ב) הדגמה מעשית לטענותי ותוך כדי כך הוכחה לצדקת דבריי.

אנו שואפים להנהיג את השוויון ומשום כך היינו רוצים לספק לכל חבר את כל מה שהוא רוצה - כי זאת המידה המכסימלית של שוויון שיכול להיות, אך, מאחר ואין ביכולתנו לספק את הכל (אגב, באיזו חברה מקבל הבנאדם את כל מה שהוא רוצה?) שמרנו על עקרון השוויון בדרך אחרת: חלקנו לכל חבר אמצעים שווים, ואמרנו לו תעשה עם זה מה שאתה רוצה לפי סדר העדיפויות שלך. במילים אחרות, תקציב שווה וחופש מוחלט מצד החבר כיצד להוציאו? אני רוצה שתבינו שכל החכמה הזאת בנויה על שני גורמים שהם חלקים בלתי נפרדים של השיטה - חלוקה שווה וחופש ביצוע. ברגע שאנו פוגעים באחד הגורמים הרסנו את השיטה, ויותר חמור מזה, פגענו בשוויון. אם חלקנו את התקציב באופן לא שווה, הרי שהפלינו חברים לרעה, ואם מנענו מחבר להוציא את כספו על מטרות לפי בחירתו גם פגענו בשוויון האישי שלו.

אני מתקומם על כך שלא נהוג אצלנו שחבר רשאי להגשים את החופש האלמנטרי הזה. הגיע הזמן שנחליט באספה, חד משמעית, שאין אנו מגבילים חבר בשימוש בתקציב האישי שלו, וזאת מטעמי שוויון, כפי שהסברתי.

להלן אביא מחירון מקרי של פריטים יקרים שנקנים על ידי חברינו, כל אחד לפי רצונו, כמוכו. לא כללתי ברשימה הזאת טלויזיה צבעונית, למשל - משום שהמכנה המשותף לכל אחד מן הפריטים הללו הוא שניתן להשיגו באמצעות התקציב, אם החבר שם לו למטרה לחסוך את כספו במשך 2-4 שנים.

(לפי מחירי אוקטובר, על בסיס של תקציב כולל משוער לתש"ב 6,500 שקל)

מצלמה בינונית	2,000 שקל
זוג רמקולים	" 2,000
אמפליפיקר	" 2,500
פטיפון סטריאו	" 3,000
הוצאות "אסט" לשנה	" 2,360
קניות בשווי של 100 שקל בשבוע	
במרכולית.	" 5,200
טיול 7 ימים במצרים עם חצי פנסיון	" 5,330

7 ימי נופש באי יוון	4,970 ש'
הפלגה 7 ימים בין איי יוון	5,265 ש'
טיסה ללונדון	3,275 ש'
טיסה לפריז	3,850 ש'

==== א ט ו ר בכפר-הנשיא.

ואני שואל, מדוע אין החבר רשאי לתכנן לעצמו את המטרות מאלה במסגרת? הלא ברור שכשם שהוא אינו קונה זוג רמקולים כל שנה, אין לו גם אפשרות לנסוע לחו"ל כל שנה - אבל - אחרי מספר שנים? למה לא? אין אף קיבוץ בתנועה שחלה בו הגבלה כמו זאת שצינתי כאן. דומני שהנתונים שהבאתי ממחישים כמה צרה, לא הגיונית ולא בדוקה עד לסוף היתה ההלאתינו לשחרר את מצרים, (ומצרים בלבד), מרשימת הארצות האסורות.

(טוף) "החקצלב הכולל - כולל מה?"
 ובכן, אני רוצה שתצביעו איתי באספה, למען מתן חופש לחבר להחליט, ללא הגבלות, כיצד
 ישתמש בתקציבו האישי.
 ל ה ת ר א ו ת באספה, ג'וני פ'.

לקראת האספה - קאליטה

חברות

ניסים בוחבוט סיים את מועמדותו ועולה לחברות. ניסים יליד מרוקו, בן ה-34, התחנך במרוקו וקיבל חינוך מסורתי יהודי בבית ומחוצה לו. סיים תואר בכימיה וקורס ללבורנט כימאי. במשך תקופה זאת משפחתו עברה לצרפת וניסים הצטרף אליהם לפני כ-7 שנים וחי תקופת מה בצרפת.
 ניסים עלה ארצה ב 10/79, והגיע לאולפן בכפר-הנשיא בו למד בכיתה ב'. לאחר סיום האולפן עבר לקבוצ נער להשתתף באולפן כיתה ג' לתקופה 4-7/80.
 לאחר מכן חזר ניסים למשק והתקבל למועמדות, התגייס לצה"ל ושירת עד 1/81. (בתקופת שירותו מועמדותו הוקפאה).
 ניסים עבד במספר ענפים בתקופת מועמדותו: פרדס, מפעל, מטע. הוא יחזור למפעל בקרוב, לעבוד במחלקת החמין.
 במשך השנה התחיל ניסים לפעול כמדריך של כיתת שכולת, (עם אביגיל), ולאחרונה מנסה את מזלו בתור מתופף של להקת המחול של הגליל.

בקשה למועמדות

ג'ק לוי, יליד לונדון, בן 29 מבקש להתקבל כמועמד. ג'ק הוא הבן הצעיר בין שלושה ילדים להורים מעורבים. (אביו יהודי ואמו איננה יהודיה). בלונדון ג'ק היה בבי"ס טכני עד גיל 16 ואז עבר לקולג' טכני לשנה אחת. בגיל 17 הצטרף לכוח העבודה העממי באנגליה ועבד במספר עבודות, ביניהן טכנאי שיניים לתקופה של 18 חודשים, בתכנית עבודה/למידה.
 ג'ק הוא גם צנחן, (עם תעודת גמר) שהיה צונה בתור תחביב.
 לאחר מלחמת ששת הימים התעורר אצד ג'ק רגש כלפי ארץ ישראל ורגש זה התבשל והניע אותו להגיע ארצה ב 4/80, לקבוצ גבע, למה שאמור היה להיות ביקור של 5 שבועות.
 אך, כל כך התרשם מישראל וחי קבוצ שהחליט להשאר יותר, ונשאר בגבע עד 11/80, כשעבר לכפר-הנשיא להשתתף באולפן.
 ג'ק סיים כיתה א' ב 4/81 ומאז נשאר אצלנו בתור מתנדב ועבד (ועדיין עובד) במפעל.
 ברצונו להתגייס ולהיות חבר קבוצ.
 ו. הקליטה ממליצה על קבלתו למועמדות ובתקופת קורס הגיור, (שאנו מעריכים שיתקיים באביב), מועמדותו תוקפא.

מערכת: עדנה, צילה, אריק, דליה.

הדפוס: ציונה.

עטרה: מרים כהן

שכפלה: אילנה

חיברו: ג'ואן ופול אנגל

נוכחים: ברוך, מופתי, קרול ב, יעל ש, מוסי, הרי, אסתי, יוסי, ראובן,
אירית בן חיים

1. תקציבי קיום

ברוך הציג לפני חברי המזכירות את פרטי תקציבי הקיום לשנת תשמ"ב. הוחלט לקיים ישיבה מיוחדת מחוץ למנין ביום ה' 26.11.81 רק לנושא זה וזאת במגמה להכין את החומר לדיון באספה בעתיד הקרוב.

2. חברות (בהשתתפות רותי ע. ו. קליטה)

המזכירות ממליצה לאספה לקבל את ביטויי בוחבוט לחברות.

3. מועמדות (בהשתתפות רותי ע.)

המזכירות ממליצה לאספה לקבל את ג'ק לוי כמועמד.

4. נסיעות מיוחדות : ג'ף שטרובל (בהשתתפות ג'ף ורותי ע.)

ג'ף מבקש אישור המזכירות לנסיעה מיוחדת בת 5 ימים לאנגליה במימון עצמי לרגל הקמת אבן על קבר דודו. המזכירות אישרה את הבקשה בציון ש-5 ימים אלה ייחשבו כחלק בלתי נפרד מהתקופה בת 6 שבועות העומדת לרשותו למטרה של נסיעה לחו"ל עם קבלתו לחברות.

מקס חייט

מקס מבקש אישור המזכירות לנסיעה מיוחדת לתקופה בת 3 שבועות במימון עצמי לרגל חתונת הבן. יתקיים דיון נוסף בישיבה הבאה.

5. נסיעה לחו"ל (בהשתתפות פנ' ורותי ע.)

משפחת פינק התקבלה לחברות בינואר 81 וטרם מימשה את זכותה לנסוע לחו"ל. עכשיו הם מתכוונים לעשות כך בתיאום עם ענף החולה באביב 82. הם מבקשים להוסיף לתקופה בת 6 השבועות המקובלים, שבועיים ימים נוספים. המזכירות אישרה את הבקשה: 6 שבועות לפי התקן ושבועיים ע"ח ימי החופש שלהם.

6. אולפן

אושרה התקנת טלפון באולפן לרשות מרכז האולפן.

7. רב ריפורמי

שוב נתקבלה בקשה ממח' הו"ל של התנועה הקיבוצית לארה בקיץ 82 משפחת רב ריפורמי מארה"ב. כפי שעשינו בעבר גם הפעם המזכירות הביעה את הסכמתה בתנאי שיימצא שיכון מתאים ומשפחה מאמצת.

8. ויולה דה גמבה (בהשתתפות מקס מ')

המזכירות אישרה בקשה לזכוש ויולה דה גמבה כמחיר של \$ 1,500 במסגרת ההשקעות הצרכניות תשמ"ב.

9. מועדון

המזכירות פונה אל מארגני מופגשים חברתיים למיניהם לא להשתמש במועדון ובשטח אשר לפני כניסות המועדון כמטבח (כפי שזה קרה במסיבת הענף האחרונה).

10. המועצה האיזורית

פנייתה של המועצה אלינו לשחרר את משה בן חיים להצטרף אל צוות המועצה כמזכיר לתקופה של שנה 1 הובאה בזמנו לוועדת כח אדם ושם אושרה. הוחלט להביא את החלטת ועדת כח אדם לאישור האספה (בצורה דטרו-אקטיבית).

11. משפחת אפרוט

ועדת חברים מסרה את ההודעה הבאה:

מתוך התחשבות בסיבות אישיות, אישרה ועדת החברים את יציאת יופי א' לדרום אפריקה להשתלמות בחוות ניסויים בנושא הכותנה. הוא יצא בסוף חודש פברואר 1982, לתקופת נסיון בת 4 חודשים ובתום תקופה זו יצטרפו אליו הילרי והילדים לתקופה של שנתיים.

לא תהיינה שום הוצאות כספיות על חשבון המשק.

PARENTS' PAGE

27.11.81

- ** Welcome home to Ruth Rachmani and to Alec, both of whom underwent surgery, although not in the same place, (of the body or the country). The Collons house is still very quiet, except when Alec claps his hands to call Edna... (who has developed a temporary "Deafness" in self-defence).
- ** Welcome home too, to Tamar Weintraub, first visit in seven years.
- ** This week we said goodbye to Micha, off for an extended stay in England. We shall miss the strong, silent smile, and his absence will certainly be felt both at work with the sheep, and on the tennis court. Good luck, Micha, and keep in touch.
- ** A new batch of babies has graduated into the toddler's house; Danny Kaplan, Danna Witham, Yonatan Weissbort, Jonathan Engel and Lital Amar. The two metaplot, Dalia and Nira, have an advantage over the babies - They grew up in the Kibbutz, so when it comes to "Driving the metapelet mad", they already know all the tricks in the book, and the little ones just don't stand a chance against them!
- ** Junior Basketball again - this week our unvanquished team plays Kfar-Blum. They are being coached by that famous trainer, Shmuel Nachmias. All supporters are welcome on Friday in Kfar-Blum.
- ** Last Shabbat, our long distance runners - David, Irwin, Nachman & Glenn - ran the 25 km Dead-Sea Marathon from Matsada to Ein-Gedi. Not only did they have a great time, but they tell us they ran the distance faster than our 18 year old kids, who were covering the same route by bike.

ANNOUNCEMENTS

Please check your winter wardrobe, and see if anything is lost, perhaps even from last year.

We are having a one-time-only "Identity Parade" of unmarked clothes on Sunday 29th November, from 5.30 to 7.00 pm in the machsan.

M i n a

Don't forget - if you want to be an actor - talk to Ruth Ney now! (4th Dec.)

#####

M A Z A L T O V

1.12 Yoram Ben-Haim

4.12 Maayan Palma
Avri Glick

5.12 Miriam Cohen
Maayan Maser

ANNIVERSARIES

1.12 Phyllis & Dov Collett

A GASTRONOMIC EXPERIENCE...

I want to write about a daily, common & traumatic experience which I'm sure is shared by many people. I refer to the problem of where-To-Sit-In-The-Chadar-Ochel. Whom should I sit next to, and who is likely to sit next to me

...I take my tray from the counter, and move on to the serving table. As I walk round it I take a quick crafty look to see who is sitting where. One-tenth of a second is usually enough to put me in the picture, it's nearly always the same picture, anyway...

Myron & Susan at the far left hand corner; on the left - the vatikim. volunteers front-right; bnei-meshek and Max Hayat on the right, at the small tables; younger chaverim at the long tables, centre-right; Haimke, Asher the cobbler and Moshe Ben-Haim, front right extreme... quite a choice!

I take cream cheese, and try to make a decision; should I sit somewhere safe and congenial (i.e. those long tables, centre-right), or should I take a chance and maybe find myself in boring unsociable unpredictable company? Or should I sit alone? I sit alone...

I must look calm and happy, don't let anyone start taking pity on me! Oh, here comes Mr. B. Him, what does he want? (Change tactics...) keep my head down, concentrate on the food...thank goodness, he sat down at the next table...

And here comes Mr. C., that might be rather nice (get those smile muscles working!)... but no, he's gone to a table on the other side.

Delicious soup - concentrate on the feeling of the spoon on the tongue and the teeth...oh, here comes Mr. D...what agonies, just don't let him sit davka here, whatever would we talk about? Thank-God, he's found another table...

Suddenly, Mr. K. sits down opposite me, oh well, here we go, what shall we talk about? "The weather"....."These soft boiled eggs"...(if only the people working on the counter knew how much interest this egg, which is supposed to be soft-boiled, generates, what a feeling of solidarity unites us gourmets, as we march together back to the counter in righteous indignation!)

Another two join us at the table, and gladly relinquish the responsibility of making conversation..."Begin"....."Who's pregnant?"..... New volunteers"... the table fills up completely, (what nachas for my ego: they all come to sit here, to be with me!) Now how do I get out of this tactfully? Well, there are two methods...

1. At the first break in the conversation, jump in with something conventional: "O.K. then", (I always say that when I'm ready to go), "I must run off to work"....
2. Take advantage of the general hubbub at the table, and creep away quietly...

Shlomit Eder-Lifschitz